

Категорія справи № 387/379/19: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із сімейних відносин, з них.

Надіслано судом: не визначено. Зареєстровано: 05.11.2021. Оприлюднено: 05.11.2021.

Дата набрання законної сили: 20.10.2021

Номер судового провадження: 61-9994св21

Верховний
Суд

Постанова

Іменем України

20 жовтня 2021 року

м. Київ

справа № 387/379/19

провадження № 61-9994св21

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду:

головуючого - Червинської М. Є.,

суддів: Бурлакова С. Ю., Зайцева А. Ю. (суддя-доповідач), Коротуна В. М., Тітова М. Ю.,

учасники справи:

позивач - ОСОБА_1 ,

відповідач - ОСОБА_2 ,

третя особа - служба у справах дітей Добровеличківської районної державної адміністрації,

розглянув у порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників цивільну справу за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2 , третя особа - служба у справах дітей Добровеличківської районної державної адміністрації, про передачу дитини для проживання з батьком

за касаційною скаргою ОСОБА_2 на заочне рішення Новоукраїнського районного суду Кіровоградської області від 16 червня 2020 року у складі судді Русіної А. А. та постанову Кропивницького апеляційного суду від 21 квітня 2021 року у складі колегії суддів: Дуковського О. Л., Дьомич Л. М., Письменного О. А.,

ВСТАНОВИВ:

1. Описова частина

Короткий зміст позову

У травні 2019 року ОСОБА_1 звернувся до суду з позовом, у якому просив передати йому малолітнього сина - ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , на постійне проживання з ним.

На обґрунтування заявлених вимог ОСОБА_1 зазначав, що з 18 липня 2016 року до 24 січня 2018 року сторони перебували у зареєстрованому шлюбі, в якому ІНФОРМАЦІЯ_2 народився син ОСОБА_3 , який після розірвання шлюбу проживає з матір'ю.

Оскільки відповідач чинила йому перешкоди у спілкуванні з дитиною, рішенням Добровеличківського районного суду Кіровоградської області від 18 квітня 2018 року визначено спосіб участі позивача у вихованні малолітнього сина.

Однак, незважаючи на обов'язковість виконання рішення суду, відповідач продовжує чинити позивачу перешкоди у спілкуванні із сином, що підтверджується актами від 05 червня, 12 та 22 червня 2018 року.

Крім того, ОСОБА_2 належним чином не виконує батьківських обов'язків щодо догляду та виховання сина, в її діях убачається загроза здоров'ю малолітньої дитини. Так, у листопаді 2017 року відповідач із сином перебувала на стаціонарному лікуванні в інфекційному відділенні № 1 Кіровоградської дитячої обласної лікарні. Однак, не завершивши лікування сина, вона безпідставно покинула медичний заклад.

Постановою Кропивницького апеляційного суду від 30 січня 2019 року йому відмовлено в задоволенні позову до ОСОБА_2 про передання дитини для проживання з ним.

Відповідач і надалі продовжує чинити йому перешкоди у спілкуванні з дитиною, свідомо не виконує рішення суду щодо визначення способу його участі у вихованні сина, постійно нехтує його правами на спілкування з сином. Позивач створив усі умови для проживання сина, що підтверджується актом обстеження умов проживання від 17 грудня 2018 року, та має змогу забезпечити для свого сина відповідне середовище для фізичного, духовного, інтелектуального, культурного, соціального розвитку дитини, а також забезпечувати матеріально.

Ураховуючи наведене, ОСОБА_1 просив позов задовольнити.

Короткий зміст рішення суду першої інстанції

Новоукраїнський районний суд Кіровоградської області заочним рішенням
Передав малолітнього ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, батькові

від 16 червня 2020 року позов задовольнив.
ОСОБА_1 для постійного проживання з ним.

Рішення суду першої інстанції мотивоване тим, що відповідно до частини четвертої статті 159 СК України є підстави для задоволення позову, що забезпечить якнайкращі інтереси дитини.

Короткий зміст рішення апеляційного суду

Кропивницький апеляційний суд постановою від 21 квітня 2021 року рішення Новоукраїнського районного суду Кіровоградської області від 16 червня 2020 року залишив без змін.

Постанова апеляційного суду мотивована тим, що суд першої інстанції ухвалив рішення з дотриманням норм матеріального та процесуального права

Короткий зміст вимог касаційної скарги, відзиву на неї та їх узагальнені аргументи

У касаційній скарзі, поданій до Верховного Суду 16 червня 2021 року, ОСОБА_2 просить скасувати заочне рішення Новоукраїнського районного суду Кіровоградської області від 16 червня 2020 року і постанову Кропивницького апеляційного суду від 21 квітня 2021 року та направити справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Як на підставу касаційного оскарження судових рішень заявник посилається на те, що суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновків щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладених у постанові Великої Палати Верховного Суду від 03 липня 2018 року у справі № 917/1345/17 та постановою Верховного Суду від 16 грудня 2020 року у справі № 278/1683/17, від 23 грудня 2020 року у справі № 712/11527/17; відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах, а саме: статті 44 ЦПК України (одночасне подання касаційної скарги на рішення суду апеляційної інстанції та іншого позову за тим самим предметом та аналогічними підставами) та статті 19 СК України (погодження суду з висновком органу опіки та піклування, в якому відомості про умови проживання дитини відсутні; погодження суду з висновком органу опіки та піклування, виготовленим на запит суду в іншій справі з таким самим предметом та аналогічними обставинами у випадку, коли суд в іншій справі з таким висновком не погодився).

Касаційна скарга мотивована тим, що позивач, зловживаючи своїми правами, повторно звернувся до суду з аналогічним позовом до ОСОБА_2. Суд зобов'язаний вживати заходів для запобігання зловживанню процесуальними правами.

Неможливість суду ефективно протидіяти недобросовісно створюваним учасниками справи перепонам для руху справи, виконання судового рішення є порушенням частини першої статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

Подання ОСОБА_1 позову у цій справі ускладнило розгляд справи № 387/762/18 в суді касаційної інстанції.

У справі № 387/762/18 встановлено, що малолітній ОСОБА_1 проживає разом за братом ОСОБА_4, ця обставина є істотною як у справі № 387/762/18, так і в цій справі.

Крім того, суди не взяли до уваги, що преюдиційне значення можуть мати ті факти, щодо наявності або відсутності яких виник спір, і які, зокрема, зазначені в резолютивній частині рішення. Преюдиційні обставини є обов'язковими для суду, який розглядає справу.

Взявши до уваги висновок психолога від 24 листопада 2020 року, суд апеляційної інстанції не врахував, що цей висновок не містить інформації щодо предмета доказування, а тому не може бути належним доказом у справі.

28 серпня 2021 року до Верховного Суду надійшов відзив адвоката Ведюченка В. В. як представника ОСОБА_1 на касаційну скаргу, який мотивований законністю і обґрунтованістю рішень судів першої та апеляційної інстанцій.

Відповідач забрала сина та змінила місце свого проживання не повідомивши про це батька дитини, перешкоджає у спілкуванні батька з дитиною, не виконує рішення суду, яким визначено способи участі позивача у вихованні сина.

Обґрунтованими є висновки суду про те, що з урахуванням поведінки матері дитини, віку дитини, особистих якостей батьків, можливості створення належних умов для виховання проживання сина разом із батьком буде відповідати саме інтересам дитини, позитивно сприятиме як психологічному, так і фізичному її розвитку в безпечному, спокійному та стійкому середовищі, що не є неблагодійним буде відповідати, віку дитини, стану її здоров'я, що було підтверджено в судових засіданнях сторонами, свідками та письмовими доказами, наявними у матеріалах справи, з урахуванням частини четвертої статті 159 СК України.

Рух справи в суді касаційної інстанції

Ухвалою Верховного Суду від 02 серпня 2021 року відкрито касаційне

провадження у справі та витребувано її матеріали із суду першої інстанції.

13 серпня 2021 року справа надійшла до Верховного Суду.

Ухвалою Верховного Суду від 06 вересня 2021 року справу призначено до судового розгляду.

Фактичні обставини справи, встановлені судами

З 18 липня 2016 року ОСОБА_1 і ОСОБА_2 перебували в зареєстрованому шлюбі, який розірвано 24 січня 2018 року.

У період шлюбу народився син - ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, який після розірвання шлюбу проживає з ОСОБА_2.

Рішенням Добровеличківського районного суду Кіровоградської області від 18 квітня 2018 року, ухваленим у справі № 387/167/18, визначено спосіб участі ОСОБА_1 у вихованні сина, ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, шляхом систематичних побачень: кожного вівторка і п'ятниці з 09:00 год до 18:00 год. Місцем побачень встановлено домоволодіння, в якому проживає ОСОБА_1: на АДРЕСА_1.

ОСОБА_2 рішення Добровеличківського районного суду Кіровоградської області від 18 квітня 2018 року не виконує, чинить перешкоди у спілкуванні батька з сином, що підтверджується актами обстеження умов проживання, виданими комісією Глинівської сільської ради від 05 червня, 12 та 22 червня 2018 року.

ОСОБА_1 отримав виконавчий лист № 387/167/18 та пред'явив для примусового виконання до Добровеличківського РВ ДВС ГТУЮ у Кіровоградській області.

Відповідно до актів державного виконавця від 01 березня та 05 березня 2019 року ОСОБА_2 не надала батьку можливості побачитися із сином у визначений рішенням суду спосіб.

Постановами начальника відділу Добровеличківського РВ ДВС ГТУЮ у Кіровоградській області Мазур Л. М. від 04 березня та від 06 березня 2019 року за невиконання рішення суду у справі № 387/167/18 від 18 квітня 2018 року на ОСОБА_2 накладено штраф у розмірі 1 700,00 грн та 3 400,00 грн.

04 жовтня 2018 року рішенням Добровеличківського районного суду

Кіровоградської області ОСОБА_1 передано його малолітнього сина ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, для спільного проживання з батьком. Вказане судові рішення скасовано постановою Кропивницького апеляційного суду від 30 січня 2019 року та відмовлено ОСОБА_1 у задоволенні позову до ОСОБА_2 про передання дитини для проживання з батьком.

У травні 2019 року ОСОБА_1 повторно звернувся до ОСОБА_2 про передання дитини для проживання з батьком.

Згідно з висновками Добровеличківської районної державної адміністрації як органу опіки та піклування від 22 січня 2019 року та від 03 лютого 2020 року орган опіки та піклування вважає за доцільне визначити місце проживання ОСОБА_3 з батьком ОСОБА_1. ОСОБА_2 продовжує чинити позивачу перешкоди у спілкуванні із сином, чим не виконує судові рішення від 18 квітня 2018 року; запрошення на засідання комісії Добровеличківської РДА, яке надсилалося на адресу її місця реєстрації, проігнорувала.

Відповідно до протоколів від 20 грудня 2018 року № 7 та від 09 січня 2020 року № 1 засідання опікунської ради виконавчого комітету Помічянської міської ради Добровеличківського району Кіровоградської області визнано можливим проживання малолітнього ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, з батьком ОСОБА_1, який створив необхідні умови для проживання та виховання малолітнього сина.

ОСОБА_1 з 25 квітня 2008 року працює в Помічянській дистанції електропостачання, з 05 січня 2011 року на посаді електромеханіка тягової підстанції. За місцем роботи характеризується позитивно, сплачує аліменти на утримання дитини та особисте утримання відповідача, середньомісячний платіж яких складає 5 248,64 грн.

Згідно із сертифікатом про проходження профілактичного наркологічного огляду та медичною довідкою про проходження психіатричного огляду ОСОБА_1 не має медичних протипоказань для виховання дитини.

Згідно з висновком психолога від 24 листопада 2020 року на час здійснення психодіагностичних заходів щодо ОСОБА_3 грубих порушень когнітивно-поведінкової сфери не виявлено. Дитина виявляє бажання проживати з батьком, до якого демонструє значну прихильність. Під час роботи з образом матері ОСОБА_3 стає стривоженим. Є доцільність подальшого консультування у логопеда та дитячого психолога.

Відповідно до характеристики ОСОБА_2, наданої директором КЗ «Кропивницький навчально-реабілітаційний центр міської ради м. Кропивницького» відповідач з 20 листопада 2019 року працює на посаді помічника вихователя та зарекомендувала себе як привітний і сумлінний працівник.

ОСОБА_2 разом із синами та співмешканцем проживає без реєстрації у квартирі АДРЕСА_2 (довідка квартального комітету від 22 вересня 2020 року).

ОСОБА_2 і малолітній ОСОБА_3 фактично перебувають на утриманні позивача, однак бачитися батьку із сином не дозволяє.

Згідно з актом обстеження житла на АДРЕСА_2 від 22 жовтня 2020 року № 950, що засвідчений головою квартального комітету ОСОБА_6, у квартирі є дві спальні: доросла та дитяча, кухня де проведена вода; квартира з хорошим ремонтом.

У декларації від 07 грудня 2018 року № 0001-МКМ2-0300 про вибір лікаря, який надає первинну медичну допомогу ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, вказано законним представником батька - ОСОБА_1 Адреса місця надання медичних послуг лікарем, який надає ПМД, є м. Помічна.

ОСОБА_3 зареєстрований за адресою місця проживання батька на АДРЕСА_4 (довідка, видана виконкомом Помічянської міської ради Добровеличківського району Кіровоградської області, від 10 грудня 2019 року № 1012).

Звертаючись до суду з цим позовом, позивач посилався на те, що відповідач не надає належного медичного догляду сину, що підтверджується безпідставним залишенням лікарні, де стаціонарно лікувався малолітній син, до завершення лікування.

Згідно з листом Департаменту охорони здоров'я Кіровоградської обласної державної адміністрації від 08 червня 2018 року ОСОБА_3 знаходився на лікуванні в дитячій обласній лікарні з 27 листопада до 08 грудня 2017 року з діагнозом «Гострий бронхіт. Двобічна позалікарняна пневмонія, ДН І-ІІ ст. Залізодефіцитна анемія тяжкого ступеня. Тимомегалія». 08 грудня 2017 року за категоричним наполяганням матері, про що свідчить її розписка, дитина виписана з рекомендаціями подальшого лікування за місцем проживання.

2. Мотивувальна частина

Позиція Верховного Суду

Частиною другою статті 389 Цивільного процесуального кодексу України передбачено, що підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у пункті 1 частини першої цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно у таких випадках: 1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку; 2) якщо скаргник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду

та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні; 3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах; 4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами першою, третьою статті 411 цього Кодексу.

Згідно з частиною першою статті 400 ЦПК України, переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, суд касаційної інстанції в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, перевіряє правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Верховний Суд, перевіряючи правильність застосування судом норм права в межах касаційної скарги, дійшов висновку, що касаційна скарга

підлягає задоволенню частково з огляду на таке.

Мотиви і доводи Верховного Суду та застосовані норми права

Право батьків і дітей бути поряд один з одним становить основоположну складову сімейного життя, і заходи національних органів, спрямовані

перешкодити цьому, є втручанням у права, гарантовані статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) (пункт 47 рішення Європейського суду з прав людини (далі - Європейський Суд) у справі «Савіні проти України», пункт 49 рішення у справі «Хант проти України»).

Згідно з частиною третьою статті 157 СК України той з батьків, з ким проживає дитина, не має права перешкоджати тому з батьків, хто проживає окремо, спілкуватися з дитиною та брати участь у її вихованні, якщо таке спілкування не перешкоджає нормальному розвитку дитини.

Відповідно до частин першої та другої статті 159 СК України, якщо той з батьків, з ким проживає дитина, чинить перешкоди тому з батьків, хто проживає окремо, у спілкуванні з дитиною та у її вихованні, зокрема якщо він ухиляється від виконання рішення органу опіки та піклування, другий з батьків має право звернутися до суду з позовом про усунення цих перешкод. Суд визначає способи участі одного з батьків у вихованні дитини (періодичні чи систематичні побачення, можливість спільного відпочинку, відвідування дитиною місця його проживання тощо), місце та час їхнього спілкування, з урахуванням віку, стану здоров'я дитини, поведінки батьків, а також інших обставин, що мають істотне значення. В окремих випадках, якщо це викликано інтересами дитини, суд може обумовити побачення з дитиною присутністю іншої особи.

Згідно з частиною четвертою статті 159 СК України в разі ухилення від виконання рішення суду особою, з якою проживає дитина, суд за заявою того з батьків, хто проживає окремо, може передати дитину для проживання з ним.

Разом з тим, відповідно до статті 18 Конвенції про права дитини батьки несуть основну відповідальність за виховання дитини. Найкращі інтереси дитини є предметом їх основного піклування.

У рішенні Європейського суду з прав людини від 11 липня 2017 року у справі «М. С. проти України», заява № 2091/13, суд зауважив, що при визначенні найкращих інтересів дитини у кожній конкретній справі необхідно враховувати два аспекти: по-перше, інтересам дитини найкраще відповідає збереження її зв'язків із сім'єю, крім випадків, коли сім'я є особливо непридатною або небезполучною; по-друге, у найкращих інтересах дитини є забезпечення її розвитку у безпечному, спокійному та стійкому середовищі, що не є неблагонадійним (параграф 76).

Вирішуючи подібні спори на підставі частини четвертої статті 159 СК України, Верховний Суд у постановях від 15 травня 2019 року у справі № 760/20464/17-ц, від 25 вересня 2020 року у справі № 607/3119/19, від 15 вересня 2021 року у справі № 387/762/18-ц зауважував, що рівність прав батьків витікає з прав та інтересів дитини на гармонійний розвиток та належне виховання, й в першу чергу повинні бути визначені інтереси дитини у ситуації спору, а вже тільки потім права батьків.

Аналіз норм СК України, Конвенції про права дитини, практики як Європейського суду з прав людини так і Верховного Суду дає підстави дійти висновку про те, що суд при вирішенні спору на підставі частини четвертої статті 159 СК України повинен врахувати всі об'єктивні обставини, на підставі яких суд мав би можливість дійти законного висновку чи буде відповідати найкращим інтересам дитини її передання для проживання іншому з батьків. Рівність прав батьків щодо дитини є похідною від прав та інтересів дитини на гармонійний розвиток і належне виховання. У таких справах насамперед повинні бути визначені та враховані інтереси дитини, виходячи із об'єктивних обставин спору, а тільки потім права батьків.

Ухвалюючи рішення у цій справі суд першої інстанції, з висновками якого погодився апеляційний суд, виходив з того, що передання дитини батьку для постійного проживання з ним відповідатиме найкращим інтересам дитини.

Проте у справах щодо визначення (зміни) місця проживання дитини суд повинен займати більш активну позицію і встановлювати ґрунтовно всі обставини, які мають значення та дають підстави визначитись із тим, що буде відповідати якнайкращим інтересам дитини, не обмежуючись лише обставинами, на які посилаються сторони у своїх вимогах чи запереченнях.

При вирішенні таких спорів доцільно та правильно керуватися виключно інтересами дитини, судам передусім потрібно впевнитися, що саме той з батьків, на чию користь буде прийнято рішення, створить для дитини належні умови для її морального, духовного та фізичного розвитку.

Однак суд першої інстанції вирішуючи спір по суті заявлених вимог не встановив та в рішенні не зазначив обставини, які вказували б на те, що передання дитини для проживання з батьком сприятиме її позитивному розвитку, а залишення з матір'ю може загрожувати найкращим інтересам дитини або втручатися в ці права. Суд не встановив як ставлення матері та батька до своїх батьківських обов'язків, так і постійне місце проживання дитини на час розгляду справи, та не з'ясував чи не вплине зміна місця проживання дитини на її психологічний стан та емоційну стабільність, що буде суперечити її найкращим інтересам, адже у найкращих інтересах дитини є забезпечення її розвитку у безпечному, спокійному та стійкому середовищі, в атмосфері любові, емоційній стабільності та матеріальній забезпеченості. Також суд не перевірів сталі соціальні зв'язки дитини та не встановив чи буде дотриманий баланс між інтересами дитини, правами батьків на виховання дитини і їх обов'язком діяти в інтересах дитини. Крім того, поза увагою суд залишив і той факт, що ОСОБА_3 має рідного брата ОСОБА_4 та не встановив чи не вплине розлучення братів на їх розвиток, стабільність щоденного життя дітей та регулярні контакти між собою, як членами однієї сім'ї, і чи сприятиме їх розлучення якнайкращим інтересам дітей і іншого способу за для досягнення цієї мети не існує.

Переглядаючи справу в апеляційному порядку, суд апеляційної інстанції не виправив допущені районним судом порушення, не встановив фактичні обставини справи, що мають суттєве значення для правильного вирішення справи; залишив поза увагою те, що обставини справи, які мали місце до звернення до суду з цим позовом (травень 2019 року) були предметом розгляду у справі № 387/762/18-ц з наданням їм відповідної правової оцінки, що викладена в постанові Кропивницького апеляційного суду від 30 січня 2019 року, яка залишена без змін постановою Верховного Суду від 15 вересня 2021 року; не розмежував докази надані позивачем у цій справі та у справі № 387/762/18-ц, адже повторно звертаючись з аналогічним позовом позивач зобов'язаний був навести нові обставини та надати на їх підтвердження відповідні докази, що вказували б на наявність підстав для задоволення позову, в результаті чого дійшов передчасних висновків про залишення рішення суду першої інстанції без змін.

З огляду на викладене Верховний Суд приймає аргументи касаційної скарги щодо не встановлення судами фактичних обставин справи, що мають значення для правильного її вирішення.

Перевірка доводів касаційної скарги, пов'язаних з установленням фактичних обставин справи та оцінкою доказів у ній, перебуває поза визначеними статтею 400 ЦПК України межами перегляду справи в касаційному порядку.

Суд касаційної інстанції не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими, а тому немає правових підстав для ухвалення нового рішення або зміни судових рішень у цій справі.

Відповідно до пункту 1 частини третьої та частини четвертої статті 411 ЦПК України підставою для скасування судового рішення та направлення справи на новий розгляд є порушення норм процесуального права, що унеможливило встановлення фактичних обставин, які мають значення для правильного вирішення справи, якщо суд не дослідив зібрані у справі докази.

З метою дотримання принципів справедливості, добросовісності та розумності, що є загальними засадами цивільного законодавства (стаття 3 ЦК України), а також основоположних засад (принципів) цивільного судочинства (частина третя статті 2 ЦПК України), Верховний Суд дійшов висновку про передання справи на новий розгляд до апеляційного суду для повного, всебічного й об'єктивного дослідження і встановлення фактичних обставин, що мають важливе значення для правильного вирішення справи.

Керуючись статтями 400, 411, 416 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу ОСОБА_2 задовольнити частково.

Постанову Кропивницького апеляційного суду від 21 квітня 2021 року скасувати, справу направити на новий розгляд до апеляційного суду.

Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий

М. Є. Червинська

Судді

С. Ю. Бурлаков

А. Ю. Зайцев

В. М. Коротун

М. Ю. Тітов